

תת"ע 4732/01/20 - מדינת ישראל נגד עבדלחלים אבו חאמד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4732-01-20 מדינת ישראל נ' אבו חאמד
תיק חיצוני: 61119696641

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
עבדלחלים אבו חאמד	נגד
	נאשם

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 11.2.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בזמן נהיגה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 4.1.2019.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 11.2.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי בבקשתו להישפט ציין את כתובתו של בא כוחו למשלוח ההזמנה לדיון, אולם לא נתקבל כל זימון למבקש ולמשרדו של ב"כ.

לטענת המבקש בית המשפט התייחס לעברו התעבורתי של המבקש, זאת מבלי לשמוע את טיעונו או תשובתו בעניין זה. המבקש הוסיף וטען כי לזכותו עומדות טענות רבות הנובעות ממצבו האישי, הכלכלי והמשפחתי ועל כן נגרם לו עיוות דין.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי שלחה את ההזמנה לדיון לכתובת מגוריו הרשומה של המבקש שחזרה מבלי שנמסרה לידיו בציון ההערה "לא נדרש". לטענתה, המבקש לא התייצב לדיון מסיבות השמורות עמו, לא הצביע על נסיבות בהן לא התייצב מסיבות שאינן תלויות בו ולא קיבל את אישור בית המשפט להיעדר מהדיון.

לטענת המשיבה אין מוטלת עליה החובה לשלוח את ההזמנה לדיון אך ורק לב"כ הנאשם. לטענתה, לשון החוק מורה על המצאת ההזמנה לדיון לכתובתו של הנאשם וככל שהוא מיוצג, ניתן לשלוח אותה גם לבא כוחו.

המשיבה הוסיפה וטענה כי לא ייגרם לנאשם עיוות דין, שכן הושת עליו הקנס המקורי הקבוע לצד העבירה בה הורשע.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא נתקבל זימון לדיון במשרדו של עורך דינו וכן לו עצמו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך

15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018 (להלן: "**פסק דין סאלם**") נקבע כי:

"לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדיי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון... כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין".

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש "ערד, מיקוד 441", וחזרה בציון הסיבה "לא נדרש". דהיינו, מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.2018 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.2017).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדיון אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (**פסק דין סאלם**).

יודגש כי המבקש לא טען כי הכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדיון אינה כתובתו, ולא העלה כל נסיבות אחרות שהיה בהן למנוע ממנו את היכולת לקבל את ההזמנה לדיון בכתובתו המעודכנת במשרד הפנים.

בנוסף, המבקש לא צירף לבקשתו תצהיר מטעמו לתמיכת טענותיו בבקשתו הנוכחית.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

המבקש כפר במיחוס לו וטען כי במכשיר הטלפון הנייד שלו פעל באותה העת יישומן "WAZE" וכי התנהגותו אינה מהווה

עבירה בהתאם לפסיקה.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הנוהג משנת 1991 הכולל 26 הרשעות קודמות, מתוכן שתי עבירות דומות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד הקבוע לצד העבירה בה הורשע.

בנסיבות אלה אני סבורה כי לא נגרם למבקש עיוות דין.

נוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אייר תש"פ, 17 מאי 2020, בהעדר הצדדים.